

de Moeial

Juni 2010

Studententijdschrift van de
Vrije Universiteit Brussel

Afgiftekantoor

1050 Brussel 5

**Ook de Studentenraad krijgt een
rapportkaart!**

**Een lagere school aan de VUB?
Facebook protesteert!**

+ Dimitri Verhulst

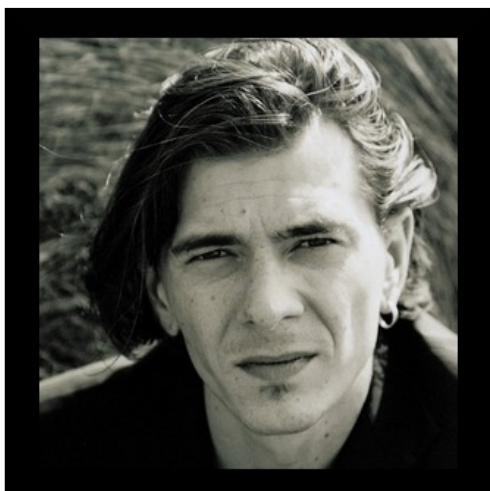
juni 2010: inhoud

"Pagina 6 ..."

"Pagina 9 ..."

"Pagina 21 ..."

3. **Edito!**
Mijn Testament
Hoofdredacteur
4. **De Studentenraad, gewikt & gewogen (...een rapport)**
Opinie
Piet Van de Velde
6. **Weg met God, weg met Allah**
Religie etc.
Ruben Claesen
7. **Poezië**
Sjair
8. **Kennethbos is boos**
Verkiezingseditie!
Kenneth Pontzele
9. **Een lagere school aan de VUB?**
Nooit, proclameerde facebook!
Nathaniël Bovin
10. **Een goede intellectuele elite beschermt zijn kinderen**
Opinie
Jeroen Derkinderen, Ruben Claesen & Nathaniël Bovin
11. **Subsidiëring onder vrijzinnigen**
VUBMUN
Nathaniël Bovin
12. **Brussel in beelden**
Fotoreportage
13. **Een winters feit IV**
Fictie
Ruben Claesen
14. **Best Coast, it's like West & East Coast combined**
Muziek
Piet Van de Velde
16. **Getuige onder mensen**
Pleidooi voor een nieuwe journalistiek
Nathaniël Bovin
17. **Deprimerend Darwinisme**
de koelkast, de gazelle en auto-intoxicatie
Tomas
18. **La Red de Guardianes de Semillas**
Duurzame ontwikkeling in Latijns-Amerika
Jeroen Derkinderen
21. **Dimitri Verhulst**
Interview
Piet Van de Velde
22. **Cafétip van de maand**
23. **Colofon - Poëzie**

EDITO

Mijn Testament

DOOR PIET VAN DE VELDE - HOOFDREDACTEUR

Het academiejaar loopt nu in de laatste rechte lijn naar de eindmeet. De oude garde zingt haar laatste noten. Gelukkig maar, want er zit een sterke jongere generatie klaar om de overname in goede banen te leiden. Op de Triomflaan 35 – ons redactielokaal – is dat niet anders. Na het schip van De Moeial 2 jaar lang doorheen de meest woelige wateren gestuurd te hebben, laat ik nu het stuur over aan de meer dan bekwame nieuwe ploeg. De leiding zal in handen komen van Nathaniël Bovin als hoofdredacteur, Jeroen Derkinderen als adjunct-redacteur & Annelien Rijmen als secretaris. Gelukkig voor hen worden ze ook bijgestaan door een gemotiveerde redactie.

Het belang van een gemotiveerde redactie kan ik niet genoeg onderstrepen. De Moeial heeft zich de laatste jaren meer en meer kunnen ontwikkelen als een spreekbuis voor de zelfbewuste studenten. Een mening durven vertolken, een afwijkende gedachte, is immers niet zo eenvoudig als het lijkt. Het zou heel gemakkelijk zijn om louter een boekje te produceren met enkel pure propaganda voor de Studentenraad en het rectoraat, maar zouden we dan niet aan een uitverkoop bezig zijn van de principes van de Vrije Universiteit van Brussel?.

De Moeial heeft de laatste 48 maanden te kampen gehad met Gentse professoren die eerst een klacht wilden indienen tegen De Moeial wegens antisemitisme (& vervolgens dit dreigement weer lieten varen), telefoonfraude & Algemeen Strategische Plannen, maar wat het meest tegen de borst stuitte was de haast dictatoriale wijze waarop bepaalde leden van de Studentenraad omgingen met de interpretatie van het begrip 'persvrijheid'. In het vorige Editio werden de perikelen van VUBMUN (zie verder in deze Moeial, pagina 13 nvd.) tegenover de Studiekring Vrij Onderzoek meegegeeld. Prompt na het bekend worden hiervan, werd er een mail gestuurd om deze materie niet in De Moeial te publiceren. Na de publicatie kreeg ik een mail van bepaalde leden van het bestuur van VUBMUN waarin bedreigd werd met stappen tegen De Moeial & ondergetekende. De mails waren ondertekend door respectievelijk de voorzitter van de Studentenraad, en een plaatsvervanger van een effectief lid van de raad.

Nu, we verwachten geen dank van al onze sympathisanten. Wel kijken wij naar u, beste lezer, die telkens geconfronteerd werd met ons creatief taalgebruik & onredelijk eigenzinnige blik! We doen het voor u. Stel u voor dat boze geesten u zouden verhinderen om uw favoriet studententijdschrift te lezen? Stel u voor dat bepaalde individuen er met sadistisch genot in zouden slagen om De Moeial in de ban te slaan, zullen wij dan ook onze artikelen aan ons redactielokaal moeten nagelen? Nee hoor! Niet dat we onszelf zouden durven vergelijken met Mino Pecorelli (google, nvd.), maar als hij in benardere situaties vrij zijn artikelen wist te schrijven, wat belet ons dan?

Ik heb als aftredend hoofdredacteur een paar wensen voor de toekomstige generatie schrijvers en redacteurs. De VUB geeft jullie de kans om in alle vrijheid te schrijven. Die redactionele

vrijheid wordt je echter niet op een vergulde schotel aangeboden. Je zal er telkens voor moeten knokken. De tijd dat de redactie uitsluitend behoorde tot één ideologische strekking is overigens voorbij. Je krijgt een klankbord in de vorm van een redactionele ploeg. Hou ook niet te veel rekening met wat mijn voorgangers en ikzelf hebben gemaakt, maak je eigen blad. Het is jullie Moeial en jullie visie en jullie moeten er kunnen achterstaan als het moeilijk gaat. Hou wel rekening met de geschiedenis van de VUB en durf de principes zowel in vraag te stellen als ze te verdedigen.

Voor de rest wil ik nog een paar mensen bedanken. Mijn gehele redactie om telkens weer klaar te staan met de nodige artikels en ongebreidelde inzet. Michel Magits, wegens zijn dossierkennis en zijn scherpe analyses. Nathaniël Bovin, om als adjunct-redacteur – twee jaar lang samen met mij dit blad hier te maken. Ook de studentenbladen *Veto* (Leuven) & *dwars* (Antwerpen) mogen we in dit lijstje niet vergeten voor de steun die we van hun kregen in moeilijkere tijden. AND LAST BUT NOT LEAST, de Studentenraad als bron van inspiratie en ergernis.

Het zal jullie altijd goed gaan, zelfs in moeilijke tijden!

Valé

P.

***"Lorem ipsum dolor sit amet,
consectetur adipiscing elit ... "***
***- Gelezen in de Standaard, niet
voetallig de Dansaert***

Onderwijs, kort!

- Tweejarige masters in de humane wetenschappen lijken nog niet voor morgen te zijn. Op het overleg tussen de verschillende Vlaamse rectoren, werd na nauwgezet bestuderen van het kostenplaatje (een meerkost van 20 miljoen euro) besloten om het indienen van de dossiers toch nog even uit te stellen. De UGent en de VUB waren afwezig op het overleg, en de UGent verzet zich dan ook tegen de beslissing.

- De Universitaire Associatie Brussel (UAB), welke bestaat uit de VUB en de Erasmushogeschool Brussel heeft een nieuwe voorzitter. Het nieuwe gezicht

van de associatie is Bart De Schutter, voormalig rector van de VUB (1978-1982) als ook voormalig voorzitter van de RvB van de VRT en voormalig voorzitter van de Erasmushogeschool Brussel. De nieuwe voorzitter zal het mandaat voltooien van Jean-Luc Vanraes, welke voor een politiek mandaat in Brussel zijn zetel moest verlaten.

- Het nieuwe bestuur van de Vlaamse Vereniging van Studenten is bekend, in volgorde: Tom Demeyer (voorzitter), student K.U.Leuven, Sander Van der Maelen, student UGent en Koen Torremans, student K.U.Leuven. Deze

ploeg zal het bestuur van VVS overnemen op 1 augustus 2010.

- Nadat de post van Europees president al naar oud-gediende van de K.U.L.: Herman Van Rompuy ging, mag de K.U.L. zich nu ook verblijden op een Belgisch (Vlaams) student uit haar rangen als voorzitter van de *European Students Union* (ESU). Bert Vandenkendelaere (oud-voorzitter VVS) zal vanaf 1 juli 2010 een jaar lang aan het hoofd staan van de overkoepelende Europese Studentenraad. Prioritair zal intra-Europese samenwerking zijn tussen studentenorganisaties.

De Studentenraad, gewikt & gewogen (... een rapport)

Opinie

DOOR PIET VAN DE VELDE

Wij doen, in navolging van de grote kranten, ook een onderzoek naar de (bekwame) activiteit van haar studentenraad. De reden waarom we ons dat voorrecht opeisen, is om de studentenpopulatie eens een - gedeeltelijk - inzicht te geven in de werking van de studentenraad als even een blik op de verwezenlijkingen van dit jaar. We zullen deze persoon per persoon evalueren, beginnende bij het bestuur om te eindigen bij de lagere goden van dit pantheon.

T. Donnez, Studentenraadvoorzitter:

Het minste dat je kan zeggen over deze voorzitter, is dat hij een bewogen jaar heeft meegemaakt. Er was nood aan een herbronning van de studentenraad. Donnez, oud-LVSV voorzitter, werd begin dit jaar quasi-unaniem verkozen als voorzitter. Een ambitieus en doelbewust programma lag op tafel. Helaas, bleef het er heel lang gewoon liggen. Er begon langzaam interne onenigheid te ontstaan gedurende het tweede semester. Het studentenraadweekend moest enkele netelige dossiers ontmijnen, maar hier bleef de interne communicatie spaak lopen. Zelfs het weekendje *an sich* kwam onder vuur te liggen omdat het totale kostenplaatje ver op liep tot boven de 500 euro. Wat het maximumbedrag is dat de studentenraadvoorzitter mag spenderen op eigen initiatief.

Het resultaat van deze interne spanningen, was de indiening van een motie van wantrouwen tegenover de voorzitter. Na charmeoffensief om de brokken weer aan elkaar te lijmen, slaagde hij om door het oog van de naald te kruipen bij de uiteindelijke stemming. Het gelukkige gevolg van deze stemming liet zich voelen in de verhoogde activiteit van de SR. Plots werden er terug informele vergaderingen georganiseerd & er werd gekeken naar de toekomstige structuur en de spaaklopende transparantie.

Op zijn eigen conto schreef de voorzitter nog zowel de bezettings-TD van december 2010, als zowel het Islam als het onderwijsdebat. Nu laten we even deze verwezenlijkingen onder de loep nemen, beginnend bij de bezettings-TD. Het lijkt een vrij grote claim voor de studentenraad dat het initiatief hiervoor bij hen lag. In het verslag van de bewuste vergadering staat namelijk: *“overwegende de oproep van de rector om samen met het personeel hier protest tegen te voeren”*. Een dergelijke formulering duidt toch opeen stuwende kracht vanuit het rectoraat. Na een brainstormsessie kwam uiteindelijk het idee van een TD uit de bus, wat toch enigszins een verwezenlijking is. Gelukkig werd het grootste deel van het werk verricht door de aardige jongens en meisjes van het BSG & was er ook hulp van het ABVV-VUB.

Voorts waren er nog de debatten, deze lokten inderdaad telkens volle zalen.

De sprekers waren interessante namen en over de inhoud gaan we hier niet uitweiden, zoals in elk debat kan die immers alle kanten opgaan. Echter, de vraag blijft of de organisatie hiervan niet beter worden voorgelegd aan de rest van de raad.

In conclusie: Een beloftevol begin, een zwak middenstuk & vervolgens de meubels proberen te redden op het einde. De nieuwe impuls is uitgebleven. *Score: 7/20*

B. Van Campenhout, vicevoorzitter:

De eeuwige plus één van de vicevoorzitters. Oud-vertegenwoordiger van BSG, tweede jaar als vicevoorzitter, met andere woorden een vaste waarde in de studentenraad. Zijn ervaring zet zichzelf om in een nodige dossierkennis. Hij speelt vaak de rol van de bemiddelaar, maar staat ook voldoende op zijn eigen benen. Van Campenhout gaat nooit een expliciete rol spelen en gaat zich eerder op de achtergrond houden. In bepaalde dossiers, zoals die van de beursstudenten neemt hij wel een voornamere rol op, maar hij zal zelf niet het spotlicht gaan opzoeken.

Er zijn twee kritische punten waar hij sterker naar buiten had mogen komen. Enerzijds de opvolging met het oog op het volgende jaar en anderzijds de rol van de VUB binnen VVS, waarvan het belang uiteindelijk niet genoeg werd benadrukt.

Van Campenhout zou veel kennis kunnen doorgeven aan de volgende generatie, maar helaas is dat weinig gebeurd. Ook wat VVS betreft had hij met zijn ervaring meer kunnen wegen, en erkennen dat dit voldoende belangrijk is om energie in te steken. Het zijn fouten op anders vlekkeloze palmares, maar goed we dienen kritisch te blijven.

Ook zijn zin voor solidariteit is opmerkelijk binnen de studentenraad. Toen de motie van wantrouwen voorkwam, deelde hij mee dat indien deze motie aanvaard zou worden, hij ook zou opstappen als bestuurslid. Verder zorgde hij ook voor vlotte relatie tussen de academische instanties en de rest van de studentenraad.

Conclusie: Een bekwame en ervaren vicevoorzitter, die af en toe wat meer de voorgrond mocht bezocht hebben. *Score: 15/20*

C. Mommer, vicevoorzitter:

De vrouwelijke vicevoorzitter, had ook wat ervaring binnen de studentenraad en ook enthousiasme. Helaas was ze geen kampioen in het voorbereiden van de dossiers die voorkwamen. Dit zorgde er voor dat ze de absurde trek kreeg om vragen te stellen over kwesties die meestal al in de bijlagen stonden van het behandelde onderwerp. Een pijnpunt waarop men meermaals gedrukt werd.

Een ander minpunt lijkt haar meervoudige afwezigheid tijdens de vergaderingen van de onderwijssraad. Afwezigheden die er toe leidden dat de vicerector-onderwijszaken haar formele bezorgdheid liet overmaken aan de plenaire vergadering.

Aan de positieve kant kunnen we haar initiatief rond de massablokken toejuichen, niet dat we vanuit deze hoek onverdeeld positief stonden tegenover dat voorstel, maar initiatief vanuit de hoek van het bestuur is altijd een plus.

Conclusie: Enthousiasme en ervaring zonder dossierkennis is als fietsen zonder versnellingen. *Score: 9/20*

M. Devos, (ex-vicevoorzitter), studentenvertegenwoordiger:

Hij ging voor de positie van studentenraadvoorzitter, maar kwam van een kale reis terug, nam wel een positie waar in het bestuur tot aan de motie van wantrouwen. Als ondertekenaar van de motie diende hij zijn ontslag in, maar kwam wel op zijn stappen terug trok zijn

steun hiervoor in. Hij was verantwoordelijk voor het falen van de interne communicatie over de debatten, informele vergaderingen en de organisatie van het studentenraadweekendje. Uiteindelijk werd het een beetje te veel en wanneer er een kritiek kwam op zijn manier van werken, nam hij dit zeer persoonlijk op. Hij hoopt op een vete met De Moeial, want persvrijheid is ook zijn ding niet. Nou bedankt voor de eer! *Score: 1/20*

De leden van de plenaire raad

K. Ossenblok, VVS vertegenwoordiger:

Ossenblok nam dit jaar een hoofdrol voor zijn rekening. Initiatiefnemer voor de motie van wantrouwen. Een motie dat voor wat beweging zorgde binnen het bestuur van dit jaar. Hij speelde ook mee op Vlaams niveau, door zijn rol als vertegenwoordiger van de VUB binnen VVS. Helaas kreeg hij te weinig rugsteun (zie: de Moeial, Februari 2010 *nvdv*). Constructief en kritisch over de meeste onderwerpen. Enige minpunt, hij had zijn kritiek meer kunnen koppelen aan een constructieve invalshoek. *Score: 15/20*

L. Van Gysegem:

Liet zich dit jaar voornamelijk opmerken door haar enthousiasme. Maakte ook een sterke beurt op Vlaams niveau tijdens het VVS congres. Dossierkennis lijkt bij momenten wat gebrekkig, maar dit wordt gecompenseerd door een wil-tot-leren. Kan uitgroeien tot een waarde binnen de SR. *Score: 14/20*

N. Bovin:

Iemand die vorig jaar is verkozen is met de belofte om geen beloftes te doen. De eerste helft van het jaar werd hij telkenmaal vereenzelvigd met het

standpunt van de Moeial. Weinig zin tot initiatief tot aan de tweede helft, waar hij een drijvende kracht werd aan het de wijziging van het bewuste artikel 39 van het reglement van de studentenraad. Hier zorgde hij voor op het openbreken van de geheimhouding van de verslagen van plenaire studentenraad. *Score: 14/20*

I. Lambrechts:

Lambrechts was prominent aanwezig in de debatten, verdedigde consequent het LVS-gedachtengoed - wat wenst u ook van de voorzitter van voorgenoemde organisatie - , type 'geen subsidiëring a.u.b.'. Oud rot, kent zijn dossiers. Nam echter bij momenten een nogal consequent ideologische kijk op de zaak. *Score: 13/20*

H. Lemblé:

Zat in de SR op het ticket van ALS. Gaf de indruk niet altijd even geïnteresseerd te zijn in de materie, maar liet zich weinig tot niet beïnvloeden door bestuursleden. Zetel werd ook gevuld door de inzet van haar plaatsvervanger, Antoine Streulens. Een oude bekende. Zeer bekwaam over de hele lijn. *Gezamenlijke score van 13/20*

M. Roelants:

Heeft zich dit jaar enkele malen positief laten opmerken door haar constructieve inbreng in de debatten. Was bij momenten echter weinig prominent aanwezig, ook de informatiedoorstroom uit de onderzoeksraad liet te wensen over. Constructief maar low-key lijkt het verdict. *Score: 12/20*

G. Moolenschot:

Liet zich voornamelijk opmerken door zijn fysieke aanwezigheid. Had zich voornamelijk meer mogen laten opmerken bij de debatten. Stuurde ook op enkele belangrijke momenten zijn plaatsvervanger. De inzet liet over het algemeen te wensen over. *8/20*

De Moeial o.l.v. P. Van de Velde

Irritante betweter. Mening over alles. Kankerjochie. Alle positieve dingen direct afbreken. Nooit zelf een kloppend. Beste scheepslui staan zeker weer aan wal! Het is geen mei '68 meer meneer de wannabe Baader. *Score: 0,5/20*

Leden van de SR die niet in dit rapport werden opgenomen, waren niet aanwezig genoeg om op een eerlijke manier een kritische blik op te werpen.

Weg met God, weg met Allah

Religie etc.

DOOR RUBEN CLAESEN

Eric De Beukelaar moet de bekendste woordvoerder te lande zijn. Sinds de aartsbisschop van Mechelen-Brussel Léonard heet, is De Beukelaar niet meer weg te denken uit de schijnwerpers. Opvallend toch: wie herinnert zich bijvoorbeeld nog de woordvoerder van kardinaal Danneels? Het is tekenend voor de storm waarin gelovig België verzeild is geraakt. Na het vertrek van Danneels en de Blijde Inkomst van Léonard zoekt de Kerk meer dan ooit naar 'rustige vastheid'. Iemand een idee? In ieder geval kampt de Kerk met de grootste crisis sinds jaren. De zaak-Vangheluwe dreef de hele hetze rond de openbarstende etterbuil van begerige handjes natuurlijk nog extra op de spits.

Een recente trend is dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen de priester Vangheluwe en de mens. In essentie zijn zulke stellingen de oorzaak van het tanende geloof en de ongeloofwaardigheid van de uitdragers ervan. Het typeert de hypocrisie: bij priesterwijdingen wordt er immers steeds over 'roepingen' gesproken. Een roeping gaat ontegensprekelijk over de individuele mens in zijn geheel. De roeping is net niet samengesteld uit de twee componenten 'mens' en 'functie': ze zijn ondeelbaar. Dat is net wat een zogenaamde 'roeping' onderscheidt van een ander beroep. De mens Vangheluwe beoordelen apart van de priester, is dus je reinste onzin. Het zou per slot van rekening alle kracht van een religie ontnemen als de verspreiders en uitdragers ervan niet geheel en al geconfronteerd kunnen worden met hun leven als geheel, dat zij aan hun geloof wijden.

De christelijke godsdienst is, net als de andere, een allegorie. Zo probeerden beleden mannen honderden jaren geleden de minder beleden volksmens iets bij te brengen over het hoe en waarom van het leven. Dat de minder beleden volksmens daarna in de allegorie zelf is gaan geloven, wel, dat ligt in zijn aard. Natuurlijk is het zo dat het christendom

een wezenlijk onderdeel is van ons en de beschaving die we nu, na honderden jaren evolutie, hebben uitgebouwd. Maar dat mag een kritisch en zo onafhankelijk

dat een christelijk geïnspireerd man als Torfs vraagtekens plaatst bij het celibaat, is toch wel erg ophefmakend.

"De kerken van de allegorieën hebben nog nooit zo'n grote kans gekregen om de hele augiasstal te zuiveren."

mogelijk denkend mens er niet van weerhouden zich van zo'n allegorie te distantiëren. Hij kiest er voor niet in die allegorie te geloven, maar moet in het achterhoofd houden dat er altijd volgers van allegorieën zullen zijn. De kritisch en zo onafhankelijk mogelijk denkende mens is namelijk altijd in de minderheid geweest en zal dat ook altijd blijven.

Torfs is geen alleenstaand geval. Steeds meer stemmen uit gelovige hoek pleiten voor de afschaffing van het celibaat. Voor de duidelijkheid: wie zweert een celibatair leven te leiden, spreekt enkel de belofte uit om ongehuwd te blijven. Echter, doordat seksuele handelingen in katholieke kringen enkel geoorloofd zijn binnen het huwelijk, impliceert het celibaat volledige seksuele onthouding. Maar waar vaak aan voorbij wordt gegaan, is dat het celibaat een fundament is van een wezenlijk aandeel in het christendom, in het bijzonder van het katholicisme. Ik neem het in dit discours op voor de gelovige, die gelooft in de allegorie en zijn vertrouwen stelt in de priesters en andere celibatairen. Is niet het minste dat hij kan verwachten van de kerkvoorganger dat hij zweert zijn leven te wijden aan devotie? Zulke devotie zou sterk in intensiteit afnemen, mocht die kerkvoorganger een leven lijden zoals u en ik. Het begrip 'roeping' zou dan helemaal verwateren.

In De Standaard verscheen op 30 april een confrontatie tussen Rik Torfs en de vrijzinnige gynaecologe Marleen Temmerman. Wat vooral opviel in die vurige woordenstrijd, was dat er hevig ingehakt werd op het celibaat. Torfs, kersvers christendemocraat, stelt dat de verantwoordelijkheid van Vangheluwe buiten kijf staat, maar heeft het ook over "bepaalde structuren binnen de kerk die dit soort ontsporingen in de hand werken. De rol van het celibaat, bijvoorbeeld, zou op zijn minst onderzocht moeten worden." Temmerman, vrijzinnig als zij is, treedt hem bij. Verwonderlijk is dat niet, maar

ATHEISTS RIOTED IN THE STREETS WORLDWIDE TODAY REACTING TO A DANISH CARTOON DEPICTING NOBODY WITH A BOMB ON TOP OF HIS HEAD.

Van ascese is al lang geen sprake meer. Nochtans is het een hoogst eerbare levensvorm, maar de haalbaarheid grenst aan het onmenselijke. Het celibaat is op zijn sterkst een wel erg verdunde vorm van ascese, die allerminst onmenselijk is. In deze tijden, waarin de kindermisbruiken in kerkelijke context zich als paddenstoelen uit de grond lijken te haasten, hervalt men in de pijnlijke fout om oorzaak en gevolg verkeerd te analyseren. Dat er zoveel leed is veroorzaakt door celibatairen, wil niet zeggen dat het celibaat moet verdwijnen. Het zou even dwaas zijn om het democratisch bestel in twijfel te trekken bij verkiezingsfraude. Neen, de fout ligt bij het moedwillig verzwijgen van de misbruiken door de Kerk. Dat bracht een hele carrousel teweeg, een luchtbel, die zichzelf in stand bleef houden en ooit doorprikt zou worden. Dat is dan bij deze gebeurd.

De kerken van de allegorieën hebben nog nooit zo'n grote kans gekregen om de hele augiasstal te zuiveren, komaf te maken met het verleden en met een wit blad te beginnen. Al de etter moet naar boven komen, alleen zo kan de gelovige zijn vertrouwen hersteld zien. Maar onkundig als het hele Instituut is, hervalt het in de boosheid door de o zo pijnlijke en verwerpelijke feiten te minimaliseren of te relativeren. Zo ook op 25 april, toen

in alle zondagsdiensten de preek gewijd moest zijn aan de kindermisbruiken.

Of het om een reeds uitgeschreven preek ging die in alle Belgische kerken weerklonk, of dat iedere preek onderhevig was aan de pen van de kerkvoorganger, dat weet ik niet. In Temse had de kerkvoorganger het in ieder geval over "de dictatuur van de media", minimaliseerde de misbruiken door te stellen dat er nog veel ergere misdaden gebeuren ("Abortus!") en dat kindermisbruik overal voorkomt: waarom wordt de kerk dan gevisieerd? Stuitend dat zulke volksverlakkerij stilzwijgend geslikt werd. Natuurlijk wist die kerkvoorganger waarom de Kerk gevisieerd wordt: ook hij heeft trouw gezworen aan het celibaat en vertegenwoordigt het geloof tegenover de kerkgangers. Een onderwijzer die zich schuldig maakt aan kindermisbruik is even verwerpelijk, maar heeft geen trouw gezworen aan het celibaat. En het is dat wat het des te schrijnender en schijnheiliger maakt.

Afsluiten deed de preekverzorger door oude katholieke koeien nog eens uit de gracht te sleuren en te zeggen dat we even met onze gedachten bij de slachtoffers moeten zijn, "maar ook bij Roger Vangheluwe, die zelf zijn misstappen naar buiten heeft gebracht en zich uit eigen beweging heeft opgesloten

in de abdij van Westvleteren. Hij is een gebroken man." Veel woorden moeten daar eigenlijk niet meer aan vuil gemaakt worden.

De vrijzinnigheid van de Vrije Universiteit Brussel is nog steeds een baken van standvastigheid dat absoluut gevrijwaard moet worden en in dit soort debatten een rol moet spelen. Maar niet alleen tegenover katholieke uitspattingen. Zo kwam er in de plenaire vergadering van de Studentenraad van 17 mei een voorstel voor een gebedsruimte ter sprake, inmiddels al verwaterd tot 'stille ruimte'. In ieder geval laten de religieuze overwegingen van het oorspronkelijke voorstel niets te wensen over. Ondertekenaars zijn grotendeels van islamitische overtuiging en hebben 'vrijzinnigheid' duidelijk niet goed begrepen. In feite is het al een aanfluiting dat zulke voorstellen in onze alma mater alleen nog maar geopperd, laat staan in overweging genomen worden. Vrijzinnigheid is allesbehalve pluralisme. Fans van dat laatste moeten hun heil maar zoeken bij een universiteit ten noordwesten van onze campus. Bovendien is een gebedsruimte statutair gezien onmogelijk. Scientia vincere tenebras, verdorie. Henri Poincaré moest het weten...

DICHTKUNST : Leg

**Levende leg je lichte hand terzij
Vervang nee en later door wel voor mij
Schud uit de dagen hun gedachten:
Je verleidt verleden tot zijn eind.**

**Overheen te hoog, ondoor niet langs
Verspreekt zich dansend wat in woorden loog
En leeft wenselijke schade wat niet bewoog.
Een vriend naast jou en
Ik blijf nog heel even...**

door Sjair

Kennethbos is boos

Verkiezingseditie

DOOR KENNETH PONTZEELE

"In a nation ruled by swine, all pigs are upward mobile — and the rest of us are fucked until we can put our acts together: Not necessarily to Win, but mainly to keep from Losing Completely."

Hunter S. Thompson.

Verkiezingsseizoen, godverdomme ja. Zelfverklaarde politieke junkies hebben weer enkele drukke weken voor de boeg, balancerend op een dunne grens tussen interesse en wanhopige obsessie. *It's showtime*. Dankzij onze traditionele media is deze verkiezing uiteraard weer iets meer opgeschoven naar het makkelijk verteerbaar format van een omhooggevalven sportwedstrijdje, uiteraard niet tussen programma's, laat staan ideologieën - een woord dat op de wetstraat al jaren dood en begraven is - maar tussen de "presidentskandidaten". In casu: Thyssen als kapitein van 'team tjeef', De Wever voor 'Skild & Sigfried', De Croo als aanvoerder van 'upper class twat' en ohja, aan de overkant van de taalgrens is er naar het schijnt ook wel een politicus te vinden: Di Rupo le premier!

Belangrijk zijn natuurlijk ook zij die volgens onze mediaheersers (nog) geen aanspraak maken om mee te spelen: de sociaal-democraten van de SP.a, die, - volgens de neoliberale consensus - 'onrealistische' dingen beloven zoals leefbare pensioenen. En terecht. Als de liberalen ons één ding hebben geleerd is het dat socialisme enkel werkt als hun misdadige vrienden in de banksector miljarden nodig hebben. Nu ja, niet dat ik veel democratisch vermogen van een partij verwacht waarin posten doorgegeven worden via familienaam, laat staan empathie voor mensen die 40 jaar lang belastingen hebben betaald zodat onze volksvertegenwoordigers elke maand 5000 euro kunnen binnenrijven. Het plebs moet zo oud maar niet worden, godmiljaar. De tjeven stonden te popelen om De Croo zijn mening te delen en gaven hun vakbondsachterban de geruststellende mededeling dat ze misschien, hopelijk, toch niet langer dan hun vijftenzestigste zullen moeten werken. Die andere grote vakbond, het ABVV, kwam nadien met een studie van de ULB, die bevestigde wat enkel de grootste incompetentenklik in de federale regering, de FOD Financiën, nog ontkende: "*de Belgische overheid loopt elk jaar 16 tot 20 miljard euro mis door belastingontduiking*". Er is geen geld, meneer, voor niets!

Belangrijk om op te merken is dat er, in een tijd waarin de

traditionele media in een race naar het dieptepunt lijken, op het internet wél kwaliteitsjournalistiek te vinden is, zelfs gratis en voor niets. Te vermelden zijn apache.be en dewereldmorgen.be, waar onlangs een uitstekend interview te vinden was met Marcel van Dam, ex-minister van de (Nederlandse!) PvdA, die in zijn biografie uit de doeken doet hoe het neoliberalisme de laatste 30 jaar de Nederlandse samenleving heeft ondergegraven, en de sociaal-democraten stonden erbij en keken ernaar. En omdat de man het beter en genuanceerder verwoordde dan ik ooit zou kunnen: "*Het geloof in de toekomst brengt mensen in beweging. Maar dat wordt niet meer verkondigd. De toekomst wordt nu in de politiek gebruikt als een dreigement: 'Als jullie niet doen wat wij zeggen, is in de toekomst dit niet meer te betalen, wordt dat afgebroken'. We worden alleen maar bedreigd met de toekomst, terwijl het een belofte zou moeten zijn. Vertel dat eens aan al die Vlaamse ministers.*"

Meer glorieuze momenten uit het verkiezingscircuit: de Iron Lady der Vlaamsche Christendemocraten die het ronduit gënante dreigement uitte dat "bij een versnipperd partijlandschap de kans kleiner wordt op een Vlaams(ch)e premier"; lees (liefst met een krop in de keel en leeuwenvlag in de aanslag): stem traditioneel of de Walenkoppen worden baas! Ten tweede: de geweldige *switcheroo* in retoriek tussen de CD&V en de VLD. Waren het de tjeven niet, met hun vijf minuten moed, die niet in een regering wilden stappen zonder staats hervorming en "wie gelooft die mensen nog"? Nu zitten we met petit De Croo die deze praatjes eens mag proberen te verzilveren in electoraal succes. We zullen zien of het hem beter vergaat.

Maar er was ook dichterbij huis een heus verkiezingscircuit. Na veel gemail, gejammer en gekwel én na een tweede verkiezingsronde heeft toch 25 procent van de VUB-studenten zich de moeite getroost om te stemmen voor de studentenraadverkiezingen. Die volgende Studentenraad, die zo moeilijk verkozen werd moet zich volgend jaar écht eens zorgen gaan maken over hun rol op de VUB en hun verhouding tot de grijze massa studenten. Er is namelijk, en hiermee herhaal ik een sentiment dat in dit blad al tot treurens toe herhaald is, een enorme kloof tussen het belang van hun taak en hun band met het electoraat, de student. Diegenen die zich het vorige Moeialnummer kunnen herinneren, weten alvast hoe het niet moet. Verder raast in VUB-land de goede oude geruchtenmolen ook rustig verder. Zo gaf de erg vage aankondiging van rector Paul De Knop over een mogelijke basisschool op de campus aanleiding tot een heuse facebookpagina, die zich vooral focuste op het mogelijk verlies van de td-tent die hiervoor plaats zou moeten maken. Ook de vraag van enkele gelovige (vooral moslim-)studenten om op de VUB een gebedsruimte in te richten stootte op verontwaardigde reacties bij het vrijzinnige studentenpubliek. Terecht ziet het wel een erg hypocriete kloof tussen het antiklerikaal verleden, de band met het vrij onderzoek (dat niet onderworpen mag zijn aan dogma's en geopenbaarde waarheden, u weet wel) waar deze instelling zich zo graag op beroept en het toekennen van zulke privileges aan gelovigen, zelfs al zijn het deze keer geen kaloten. De Moeial houdt u op de hoogte, ook volgend jaar. Tot dan. **FIN.**

Een lagere school op de VUB?

Nooit, proclameerde facebook!

DOOR NATHANIËL BOVIN

Op 10 mei 2010 publiceerde *brusselnieuws.be* een artikel waarin onze rector suggereerde dat de VUB zich wilde inspannen om het tekort aan Nederlandstalig onderwijs in Brussel weg te werken door het inplanten van een meertalige basisschool op de campus. Dit nieuws ontpopte zich op korte tijd tot een interactieve protestbeweging op 'facebook', waarop er zich na enkele weken al meer dan 1000 leden hadden aangesloten.

Dit protest vond een dergelijke virtuele weerklank dat het tot in de pagina's van kwaliteitskranten als *de Standaard* raakte, die haast een volledige pagina van zijn weekend-editie spendeerde aan de spontane verzetsbeweging. In dit artikel werd ook de heer Walschaers, de student die de pagina had aangemaakt, aan het woord gelaten. Zijn argumentatie leek voornamelijk op studentikoze leest geschoeid, met aandacht voor het welzijn van de kinderen. Verder vielen ook de volgende lijnen te lezen: *“Op de pagina roepen sommige studenten op om het M-gebouw te bezetten. Dat hebben we al eens gedaan toen ze de treinverbinding Mechelen-Etterbeek wilden afschaffen”*. Hier dient wel opgemerkt te worden dat het M-gebouw niet bezet werd bij de afschaffing van de verbinding Mechelen-Etterbeek. De afschaffing van deze verbinding leidde inderdaad tot een kortstondige bezetting, maar deze vond plaats in het station van Etterbeek en dit met de steun van de academische overheid! Om een duidelijk overzicht te bieden van de situatie zetten we de feiten even op een rij.

Wat kan u verwachten?

De gesprekken waarover het originele artikel gewag maakt, zijn preliminaire gesprekken. Hoewel er een positieve reactie is gekomen op het idee van de rector, is er nog geen enkele concrete beslissing gevallen omtrent de grootte, de locatie of zelfs het tijdstip van de inplanting. In een persbericht communiceerde de VUB dat de berichtgeving in de Vlaamse en Brusselse media voorbarig was en dat de universitaire overheid momenteel *“de haalbaarheid van het idee nog aan het onderzoeken (is) in overleg met de Scholengroep Brussel en de Vlaamse minister van Onderwijs.”*

Er dient ook in het achterhoofd gehouden te worden dat er onder de huidige regeling geen meertalig onderwijs kan ingericht worden door de Vlaamse Gemeenschap en er dus waarschijnlijk

eerst enkele wijzigingen dienen plaats te vinden in de regelgeving eer deze plannen zich überhaupt kunnen concretiseren.

Ook het protest tegen het verdwijnen van 'de tent' is misplaatst. Gezien er na aankoop van Pleinlaan 5 nog steeds een plaatsgebrek is op de campus, werd er inderdaad geopperd om bij te bouwen op de huidige locatie van de tent. Dit is echter slechts een voorstel, er werd nog niets beslist. Verder is er ook al gezocht naar een alternatieve plaats voor een studentikoze feestzaal, bijvoorbeeld op de parking onder het K-gebouw, maar dit is momenteel slechts één van de voorstellen.

Algemeen directeur Van Leemput wist de Moeial het volgende mee te delen: *“Toen ik de reacties op facebook las was ik geschokt. Ik vond ze de Vrije Universiteit Brussel onwaardig. Niet alleen kloppen ze inhoudelijk niet, ze zijn ook enkel gebaseerd op een paar zinnen in de pers die dan ook nog onzorgvuldig gelezen en geïnterpreteerd zijn. De informatie werd blijkbaar op geen enkele manier gecontroleerd. Voor een instelling die het Vrij Onderzoek hoog in het vaandel draagt vind ik dit bedroevend.”* In een verdere commentaar beklagt de heer Van Leemput zich ook over de prioriteiten van de studentengemeenschap: *“Wat mij ergert is dat er zoveel studenten zijn die zonder nadenken hun fuiven willen laten primeren op de pedagogische en sociale opdracht van de universiteit. Het is ergerlijk dat men met het tweede argument naar de pers durft gaan. Welk beeld roept dit op van onze studenten? Als een universitaire campus niet geschikt is voor kinderogen waar kunnen scholen dan wel gevestigd worden? In ons persbericht hebben we de redenen uiteengezet waarom we deze stap overwegen. Ik denk dat elk van die redenen afzonderlijk al opwegen tegen de bezwaren van de actievoerders. Ik blijf steeds bereid tot gesprekken maar liever voorafgaand aan acties.”*

Ook uit andere hoeken weerklinken positieve reacties tegenover de eventuele inplanting van een lagere school. Jo Coulier (hoofd-afgevaardigde van het ABVV-VUB *nvdv.*) wist alleszins al mede te delen dat er vanuit het ABVV-VUB geijverd zou worden tot een snelle realisatie van de inplanting van een basisschool op de campus(en). *“De nood in Brussel is groot, de grond schaars en de VUB heeft onderzoeksexpertise inzake meertalig onderwijs.”* Het ABVV-VUB wil hierbij ook de sociale verantwoordelijkheid die de VUB tegenover Brussel heeft benadrukken.

Een goede intellectuele elite moet onschuldige kinderen beschermen

Opinie

DOOR JEROEN DERKINDEREN, RUBEN CLAESEN & NATHANIËL BOVIN

Wie is er bang voor een lagere school op de campus? Dat de Facebook-groep tegen dit plan sneller uit zijn voegen barstte dan dat het quorum van de studentenraadsverkiezingen ook maar de minste stijging vertoonde, hoefde niet meteen te verbazen – het quorum is nu wel gehaald. Dat de uitwerking van het plan nog voor geen sikkepit gevorderd was, deed wel enkele wenkbrauwen fronsen. Laten we daarbij opmerken dat een Facebook-groep een muisklik ver is, terwijl een studentenvertegenwoordiger verkiezen misschien drie of vier klikjes moeite is.

Hoe is het nu mogelijk dat zo'n grote groep studenten zich roert als hun feesttent in het vizier komt, terwijl normale studentenparticipatie uitblijft. Het plan in kwestie was overigens enorm vaag geformuleerd, om niet te zeggen nog in embryonale fase. Tussen droom en daad, zoals men zo liederlijk durft beweren. Laten we ook niet vergeten dat tussen Vlamingen, Walen en Brusselaars men niet zo snel tot een akkoord kan komen – o milde ironie. Het aanvoelen van de voornaamste kritieken op de Facebook-groep deed voor een vrijzinnige universiteit toch enigszins kalotig aan. De onschuldige kinderoogjes zouden immers wel eens geconfronteerd kunnen worden met alcohol en drugs, iets wat volledig ondenkbaar is in Brussel, op straat of in de metro. Heroïne wordt – al een geluk – niet op de Esplanade gebruikt, dus daar zullen onze jonge spruiten geen hinder van ondervinden. Bovendien lopen er reeds voldoende kindjes op onze campus rond die gebruik maken van onze faciliteiten, ook 's ochtends vroeg wanneer onze bekaterde studenten naar huis proberen te kruipen – wie is het die daar over klaagt? Facebook-groepoprichter Mats Walschaers vatte het in De Standaard van zaterdag 15 mei zo op: 'Jonge kinderen zijn erg beïnvloedbaar en studenten organiseren bepaalde activiteiten - u begrijpt wel wat ik bedoel - die niet voor kinderen bedoeld zijn.' Ook brusselnieuws.be en Metro pakte reeds uit met dit ongelofelijke nieuwsitem. Op de ULB bestaat sinds jaar en dag een Europese middelbare school, enigszins ommuurd, en kinderen van vijftien zijn wellicht gevoeliger voor de studentikoze leefwereld dan kinderen van 8. Nu goed, emotioneel bezwaar heeft nooit veel te maken gehad met ratio. Hoe luidde

het motto van de VUB alweer? Scientia vincere tenebras... of mogen we daar een redelijk eigenzinnige interpretatie aan binden? De vrees van het kostenplaatje hieraan verbonden, nog zo'n zeer, lijkt ons eerder op een fijne verrassing te kunnen uitdraaien voor de besparende VUB. De plek waar de leiders van morgen gekweekt zullen worden, kan verhuurd of verkocht worden, maar aan bouwkosten zal de VUB niets verliezen – beter zelfs, er kan geld aan worden verdiend. Dat kinderen (geluids-)overlast bezorgen, lijkt onzin. Kinderen moeten kunnen spelen en dat Brussel nu eenmaal niet de perfecte locaties bezit is een spijtige zaak, maar wel een feit. Dat de campus door spelende etertjes overrompeld zal worden is al evenmin waar, de VUB staat bij de kinders en pubers van Etterbeek en omstreken reeds gekend als 'le parc' - en wie klaagt daar nu over? Bovendien zal de school van een eigen speelplaats voorzien zijn, logischerwijze.

Dat de ietwat redelijke studenten reageerden binnen de Facebook-wereld, lucht op. Enkele positieve kanten aan dit project dienen zeker ook in de verf gezet te worden. Niet alleen de sociale functie van de VUB wordt zo nog eens naar voren geschoven. Als Nederlandstalige universiteit hebben wij ook een verantwoordelijkheid in hoofde van de Nederlandstaligen in Brussel. Als Brusselse universiteit mogen we toch ook een steentje bijdragen om de sociale lasten van het Brusselse te dragen. De VUB staat niet los van haar maatschappelijke omgeving. Daarenboven beantwoordt deze basisschool gedeeltelijk aan de vraag naar Nederlandstalige scholing in het Brusselse – geen tenten meer in het straatbeeld, voor wachtende ouders, welteverstaan.

We zijn niet de enige minderheid in het Brusselse, en vele studenten lijken de band met het Brusselse soms volledig te verliezen. De VUB is geen losstaand eiland in een zee van Brussels grut en Brusselse problemen. Dit meertalig experiment – want dat is het idee erachter – biedt daarenboven mogelijkheden voor studenten en onderzoek: sociologen, agogen, educatiewetenschappers en taalkundigen zullen hier een vette kluit aan hebben. Aan deze mooie groene basisschool kunnen ook de vrijzinnigen van morgen ontspruiten.

Als het rectoraat eens een goed idee heeft, dan mag het ook gezegd worden.

facebook®

VS.

Subsidiëring onder vrijzinnigen

VUBMUN

DOOR NATHANIËL BOVIN

In het April/Mei nummer van de Moeial stond er in de *Edito* een verwijzing naar subsidies, die VUBMUN had verkregen van UVV om de kosten van de WorldMUN in Taipei (Taiwan) te kunnen bekostigen. (VUBMUN is een organisatie die modeldebatten organiseert van de verschillende commissies van de Verenigde Naties, *nvdr.*) Om misverstanden te vermijden en enige verduidelijking te verschaffen, publiceren we het volgende artikel.

In het begin van de maand april kreeg de Moeial inzage van het financiële verslag van UVV, waarin een begroting voor VUBMUN ter waarde van 25 000 euro was opgenomen. Voor alle duidelijkheid, het ging hier om een voorlopige begroting en niet om het volledige uit te betalen bedrag. Deze voorlopige begroting was op de Algemene Vergadering van UVV van 27 maart 2010 goedgekeurd. De subsidie in kwestie diende om de kosten van de reis naar Taipei te dekken van 11 tot 26 maart, waar een WorldMUN plaatsvond. De uiteindelijke kost van de WorldMUN-subsidies zou, volgens de laatste begroting waar de Moeial inzage van kreeg, neerkomen op 17 739 euro. Al betaald zijn de vlieg- en treinbiljetten voor een som van €10 087,61 en € 3645,09 in hotelkosten voor het verblijf gedurende de conferentie. Het overige begrote geld diende om het inschrijvingsgeld en verdere diverse kosten te dekken, welke worden uitbetaald op basis van documenten die de uitgaven verantwoorden.

VUBMUN verkreeg al een jaar of vijf subsidies van UVV ten einde de kosten voor zulke projecten zo laag mogelijk te houden en dus betaalbaar te houden voor de student. V.O. afgevaardigde bij UVV Yvan Dheur was vorig jaar gecontacteerd door UVV om ietwat strenger toe te kijken op de manier waarop VUBMUN tegenover de studenten van de VUB stond. In een gesprek met VUBMUN had hij dan ook enkele voorwaarden gekoppeld aan verdere subsidiëring, omdat er in het verleden een nogal gebrekkige communicatie was tegenover de VUB-studenten in verband met de mogelijkheden die VUBMUN hen bood om ervaring op te doen met zijn projecten. Waar dit jaar het schoentje wrong, was het feit dat VUBMUN zijn aanvraag niet bij VO had ingediend en laten goedkeuren, maar rechtstreeks met UVV had gecommuniceerd. Men bleef dus vanuit het bestuur van VO met ernstige vragen zitten over de manier waarop dit in zijn werk was gegaan.

De verantwoordelijke Financiën van VUBMUN, Caroline de Mulder, verduidelijkte dat de correcte kanalen inderdaad niet gevolgd waren, maar dat het hier niet om kwade wil ging. Ze wees er op dat dit het gevolg was van een gebrek aan continuïteit binnen het VUBMUN bestuur, waar het voorbije jaar niemand van het voormalige bestuur nog actief was.

Er werd ons wel gemeld door Yvan Dheur dat Thomas Donnez (lid van het bestuur van VUBMUN en verantwoordelijke voor

de training van de deelnemers, *nvdr.*) tijdens een gesprek met hem op 5 november 2009 expliciet had vermeld dat VUBMUN aan Sanne Haex (voorzitster Vrij Onderzoek, *nvdr.*) toestemming moest vragen, eer er naar UVV gestapt werd. Het bestuur van VUBMUN vertelde ons dat deze informatie echter niet duidelijk gecommuniceerd was met als gevolg dat UVV rechtstreeks gecontacteerd werd. Om dergelijke misverstanden in de toekomst te vermijden, zal VUBMUN voortaan wel expliciet de toestemming van VO dienen te verkrijgen voor verdere subsidiëring.

Het lijkt ons, bij de Moeial, dat deze episode voor enige reflectie mag zorgen en dat er binnen de VUB mag gekeken worden naar de mogelijkheid tot een sponsoring van VUBMUN via de universiteit. De VUB-delegatie wist in Tapei immers enkele trofeeën binnen te rijden, en kan in een internationale context ook als uithangbord van deze universiteit fungeren. Laten we ook even opmerken dat binnen enkele andere Vlaamse Universiteiten (bv. Gent) de sponsoring ook via de universiteit verloopt.

"Laten we opmerken dat binnen enkel andere Vlaamse Universiteiten de sponsoring ook via de universiteit verloopt ..."

Brussel in beelden

Een fotoreportage

Brussel, de groenste stad van België. Moelijk te geloven, niet? Met zijn 170 verschillende nationaliteiten, gekleed in alles, van boerka tot maatpak, met slaapplaatsen in het Hilton of op een metrobankje, blijft deze stad boeien en bloeien. Toch wordt Brussel vaak verkeerd begrepen. Zeker de laatste maanden komt onze hoofdstad al snel over als een jungle van geweld, wantrouwen of respectloosheid. Met dit gegeven ging Broussel, een project van de derde bachelor Agogische Wetenschappen aan de slag. De uitkomst? 50 verschillende ideeën en 1 gemeenschappelijk uitgangspunt: Brussel positief in beeld brengen, hierbij oog voor agogische werkwijzen. Het project werd uitgewerkt in vier kleinere onderdelen met elk een eigen inslag. Het resultaat kon je zien van 17 tot 20 mei in de vorm van een tentoonstelling in de 'KK Galery' op de campus in Etterbeek.

Een onderdeel van Broussel is het project "Brussel in de media: Hot or not?" waar het Brussels profiel een reality-check onderging. De studenten plaatsten het beeld van een verhitte binnenstad, een woestijn van geweld en onbegrip tegenover de gezelligheid van de wijk. Hoewel Brussel niet zwart of wit gekaderd kan worden, deden zij dit toch. Maar zij tonen niet enkel de zwarte kant, noch enkel de witte, maar plaatsen deze beide beelden naast elkaar. Dit om aan te tonen dat Brussel een mix van verhalen bevat: zowel mooie als trieste, over schoonheid en lelijkheid, ruzie en vriendschap.

De media zadelt Brussel via negatieve berichtgeving op met een imago probleem. Deze foto's proberen dit tegen te werken. Foto's zeggen meer dan woorden....

"Liefde voor Brussel is vooral liefde voor het Vossenplein."

"Autoloze zondag"

"Schone lelijkheid, lelijke schoonheid"

Een winters feit IV

Fictie

DOOR RUBEN CLAESEN

De in zijn botten klievende reuma had Hertog Hendrik tot een slang gemaakt die o zo graag zijn vel zou willen afwerpen, maar daar maar niet in slaagt, al het lederachtig gekronkel ten spijt. De geleerden die kalendergewijs de lente voorspeld hadden, waren dan toch niet zo geleerd, want van lente was er hoegenaamd geen sprake. En dan moesten de kampvuurverkiezingen nog komen. Die voormiddag had hij een afspraak met het Secretariaat van het Kampvuur, dat zoals elk jaar de verkiezingen organiseert. Niet dat Hertog Hendrik zo'n moderne democraat is: integendeel, het Kampvuur komt hem net goed van pas, omdat hij op die manier een zwart schaap heeft dat hij kan beladen met de zeven zonden van Israël.

“Zou er dit jaar dan eindelijk een bekwaam Kampvuur naar voren treden?”, vroeg de dienstbode. “Nee, beste dienstbode, daarvoor dient zo'n bijeenkomst niet. We hebben er net alle baat bij dat een zootje ongeregeld zich meester maakt over die vergadering. Het is maar opsmuk. Of dacht je nu werkelijk dat ik, als rechtgeaarde monarch, nog maar naar een schijntje democratie smacht? Het volk is dom, hou het dom”, zo legde Hertog Hendrik zijn bode het zwijgen op. Traditioneel was het de gewoonte van de verkozen kampvuurraadsleden om over lucht te praten, of toch zeker over thema's die dezelfde inhoudelijke waarde hebben. “Dat Kampvuur symboliseert de oermens, bode. Het brein van de raadsleden is navenant.”

De bode krabde zich achter de groene oren. “Maar ze moeten toch verkozen worden?”, probeerde hij de mist tussen de oren te doorklieven met het licht van inzicht. “Ach, ze hebben het over politieke moed om te stemmen, maar eigenlijk getuigt het om te beginnen al van politieke moed om zich kandidaat te stellen en zich zo te openbaren als idioot. En dan komt zo meteen dat Secretariaat van het Kampvuur nog langs. Ik zal het in ieder geval om een week uitstel moeten vragen, aangezien ik komende zondag voor een week op gezondheidskuur vertrek, in het Zwarte Woud. Ik sta wel een beetje schijndemocratie toe, maar zonder mij geen kampvuurverkiezingen, dat geef ik je op een briefje.”

Het leek de hertog op te luchten. In eenzaamheid je woede koelen is ook maar saai: het is des te gemakkelijker als er iemand bij is, die op zijn beurt weer opmerkt dat je een beetje zou moeten kalmeren, met dan weer als gevolg... dat je nog kwader wordt. “Ze weten helemaal niets! Ze worden belachelijk gemaakt waar ze bij staan en zijn nog in staat je daarvoor te bedanken! Met zo'n lager gelegen trap van de evolutie hebben wij te maken. Wat wil je dan, bode van me? Dat ik de macht aan het volk geef? Hoepel toch op, met je politiek correct gezwets. Ze zouden nog niet weten hoe ze eraan moeten beginnen. Stel, ik geef dat Kampvuur macht. Geloof je dat er ook maar één iemand zou zijn die zich bekwaamt in staatszaken? Of denk je dat mijn dag enkel en alleen maar bestaat uit denkend zwijgen en zwijgend denken? Het zou een

puinhoop worden, bode. Leiderschap verkiest je niet democratisch, leiderschap heb je wel of niet.”

De hertog kwam op dreef. “Dat klootjesvolk heeft een sterke hand nodig, bode, en ik ben degene die het volk nodig heeft. Mocht ik er niet geweest zijn, Frederik Van Thielen had al heel lang de macht onvoorwaardelijk aan het volk gegeven. Je ziet wat er gebeurt in enkele kantons: Frederik Van Thielen en de Achtien Anarchisten maken er een puinhoop van, en in dat egalitair zootje is het enige waartoe de mens in staat is het produceren van een lange en zoutloze eenheidsworst. Bah, bode, een land heeft zijn elite nodig! De beschaving is maar zo groot als zijn grootste denkers. En dat, bode, dat is de realiteit.”

“En als je me nu zou willen verontschuldigen, bode: ik ga mijn koffers al pakken. Kwestie van niks te vergeten. Mocht ik niet terugkeren: geef alles wat ik heb maar aan Freddy Thieledinges, met een grote strik errond. En zeg hem dat hij een smerlap is. En dat het geen schande is voor het volk om dom te zijn, maar wel voor een zelfverklaard leider die alles en iedereen tot die domheid wil herleiden. Een man die openlijk uitkomt voor degeneratie, en waarvoor nog staande ovaties klinken ook. Vergeef hen Rede, ze weten niet wat ze doen.”

“Het volk is dom, hou het dom ...”

Best Coast, it's like West & East Coast combined

Muziek

DOOR PIET VAN DE VELDE

De *L.A. Times* kijkt al uit naar hun debuutplaat, ze stonden zopas op *Primavera*, ze zijn de nieuwe lievelingen van Pitchfork en de rest van de blogosfeer en zijn geobsedeerd door *weed*. (Tijdens het interview tot acht maal toe te weten gekomen hoe heftig ze het vonden om in Nederland te gaan spelen; gelukkig doen wij hier niet mee aan dergelijke obsceniteiten in dit kwaliteitsvolle boekje, dus censureren we liefst preventief.) Ze zijn met andere woorden cooler dan cool, en met reden. Zet eens "When I'm with You" op en luister naar het beste zomerse rockbriesje sinds het jaar 765 van voor onze Heer. Ik dacht het al. Het interview vond plaats na hun optreden in Gent, op een parking vlak naast de Leie. Ja, het leven van een rockster is altijd pure luxe.

De Moecial: Jullie eerste grote Amerikaanse en Engelse tour is net achter de rug. Was het wel een goed idee om nog wat verder te gaan en er direct een Europese tour bij te nemen?

Bethany Cosentino (zang/gitaar): Ja, we moesten uiteindelijk iets doen. Binnenkort komt onze eerste full cd uit. Het is soms gewoon leuk om bezig te blijven. Ik merk ook dat ik voor optredens gewoon wat op mijn PSP zit te spelen, onder de noemer van batterijen opladen. Ach, optreden is best wel leuk.

Bobb Bruno (bass): Het is ook telkens en overall anders. Er zijn dan wel verschillen tussen de States en hier in Europa, maar ook binnen Europa is het telkens een nieuw avontuur. Het publiek hier was wel vrij teruggetrokken, maar sommige durven wel reageren.

Bethany: Ja, zoals toen ik vroeg of er iemand keek naar *Jersey Shore* (een MTV-reality reeks over Italiaans-Amerikaanse 'guido's' in New Jersey, *nvd.*) had ik weinig respons. Nu begrijp ik wel dat de serie hier minder kijkers heeft als in de States, maar het is nog altijd moeilijk te begrijpen dat de mensen hier zo stil zijn tussen de nummers. Ze hebben zeer veel eerbied voor de songs, terwijl ik soms liever zou hebben dat ze wat lawaai maakten.

"Ja, dat is ook de reden waarom we enkel spelen in steden met een McDonalds"

DM: Is het niet bizar voor je om het label 'surfer lo-fi pop' opgespeld te krijgen, aangezien je toch een lange tijd in New York hebt gewoond voor je studies?

Bethany: Ja, ik vind dat ook bizar. Net zoals ik niet goed begrijp wat mensen willen zeggen met lo-fi. Maar kijk, die *surfer* hebben we een beetje zelf gezocht. Dit komt doordat we van Californië afkomstig zijn, wat psychedelische invloeden in onze muziek te vinden zijn en door de 'Coast' in onze groepsnaam. In feite ben ik niet zo'n grote fan van het strand.

Bobb: Het valt te betwijfelen hoezeer de Beach Boys van het strand hielden.

DM: Sorry voor het mijmeren over de Beach Boys te onderbreken, maar qua teksten vind ik dat jullie een grotere connectie hebben dan op muzikaal vlak.

Bobb: Dat is net waar het op aankomt bij het schrijven van een song; de zoektocht naar de ultieme *hook*. Het mag best catchy zijn en kraken tegelijkertijd.

Bethany: Als het op teksten aankomt, zijn mijn eigen werkjes soms maar puberale kladjes. Ik vind dat gekneusde tintje aan mijn teksten uiteindelijk wel leuk. Ik zou het niet anders kunnen.

DM: Ja, maar ik vind deze nieuwe beweging dan ook zeer logisch. The Ramones waren ook grote fans van de Beach Boys, maar zij speelden het dan ook tien keer sneller en honderd keer slordiger.

Bethany: Een filosofie waar ik me zeker kan in vinden. Ik zat onlangs nog met een cover van hen in het hoofd. (zingt) *Du-du-du-du-du-du.*

Bobb: 'Wendy'?

Bethany: Nee, dat hebben ze niet gecoverd. *DU-DU-DU-DU-DU-DU... under the moonlight...*

DM: "Do You Wanna Dance?" van Rocket to Russia.

Bethany: Yeah, machtig hè. Maar 'Wendy' is inderdaad ook een sterk lied. Ja, de Ramones en de Beach Boys zijn wel grote namen, maar soms heb ik het gevoel dat veel mensen al meteen hun mening hebben gevormd omdat ze bekend zijn. En dat terwijl je, als je naar hun songs luistert, soms zowel in de simplicitéit van hun teksten als in hun muziek hun grootsheid kan zien.

DM: Wil je daar indirect mee zeggen dat jullie op dezelfde golflengte zitten als hen?

Bethany: Nee. Al willen we dat wel, hoor. Hoe cool zou het niet zijn om zo'n nummers uit onze mouw te schudden. Jammer genoeg is dat niet zo.

Bobb: Ik vind van wel. We zijn lang genoeg bescheiden geweest. We zijn even

goed. Mensen beseffen dat niet. Helaas.

Bethany: Was dit nu ons officiële statement? Ik vergeet dat altijd. Verdorie, ja!

DM: Ik denk dat Vivian Girls dat tegenwoordig ook als officieel statement hebben.

Bobb: Oh, echt?

Bethany: Vivian Girls zijn ook wel zeer goed. Ik ben ook zeer goed bevriend met hen. We zitten wel op hetzelfde niveau. Laten we eerst nog een paar nummers schrijven om onszelf te meten aan de Beach Boys.

DM: Nog niet beu om met hen vergeleken te worden?

Bethany: Nou, het is gemakkelijk hé. Idem dito voor Dum Dum Girls. Ook al klinken we niet hetzelfde. We passen in hetzelfde plaatje.

Bobb: Ja, die kunnen met de hele band schoenen gaan kopen. Ik moet altijd mijn eigen weg zoeken. *It's a hard knock life.*

DM: Ligt dat dan al aan de basis van het verschil in het songschrijven zelf?

Bobb: Ja, ik denk dat elke band een andere manier van schrijven heeft. Bethany neemt meestal het leeuwendeel voor haar rekening en ik zoek dan links en rechts ook nog wat.

Bethany: Nu is dit wel raar, want ik schrijf het best op mijn eentje. Eenmaal er wat structuur in zit, geef ik het door aan de anderen. Het eigenaardige is dat ik

er wel over communiceer met Cassie (Ramone van Vivian Girls, *nvdv.*). Zij geeft wat materiaal aan mij en vice versa. Niet dat we elkaars songs beïnvloeden; het is eerder zo'n kritische luisterbeurt.

DM: Het is toch in elk geval gemakkelijker om de groupies te verdelen.

Bobb: Vooral duidelijker. Kijk, als je band bestaat uit enkel mannen of vrouwen, dan komen er problemen van. Of je moet delen, en niemand deelt nu eenmaal graag. Daarom werkt de dynamiek binnen de groep zo goed, denk ik. Iedereen krijgt wat hij wil/kan krijgen.

Bethany: Ik heb wel een vriendje, Ronald (in de clip van 'When I'm with You' speelt Ronald McDonald mee, de clown, *nvdv.*).

DM: Ik was het bijna vergeten. Gaat alles goed met hem?

Bethany: Ja, dat is ook de reden waarom we enkel spelen in steden met een *McDonalds*. Ik kan moeilijk zonder hem.

DM: Je bent je er toch van bewust dat hij tegenwoordig samen met priesters een van de grootste angsten van kleine kinderen is?

Bethany: Dat die kinderen maar schrik hebben, ja!

Best Coast
Crazy for You (uit op 27 juli)
Via Mexican Summer

Getuige onder mensen

Pleidooi voor een andere journalistiek

DOOR NATHANIËL BOVIN

Over enkele weken, op 1 juli 2010, legt Birgit Doncker haar functie als hoofdredacteur van het *NRC Handelsblad* neer. Dat dit een grotere nieuwswaarde heeft dan uw doordeweekse fait-divers, ligt besloten in de motivering van dit ontslag. Doncker neemt ontslag uit protest tegen de steeds toenemende druk die ze ervaart vanuit het corporatieve milieu op de redactionele autonomie van de krant. Verantwoordelijk voor de druk, was eigenaar Derk Sauer. Deze laatste vond immers dat er binnen de wereld van de dagbladen geen functie meer was voor het brengen van 'nieuws' als dusdanig en dat er diende te worden overgeschakeld op een bredere vorm van berichtgeving. Deze divergerende meningen liepen uit in een conflict, waarbij Birgit Doncker zich niet langer in staat zag om haar functie naar behoren uit te oefenen. Redactionele autonomie kan natuurlijk niet verkocht worden, maar uiteindelijk wordt hier wel een dwingende problematiek aan het licht gebracht. Waarheen gaat het gedrukte woord en wat is zijn relatie tot wat men als 'nieuwswaarde' bestempelt?

Témoïn parmi les hommes

Volledig 'evenementiële' journalistiek op een feitelijke basis verliest in ons veranderend multimedia landschap aan invloed. Oninteressant geacht gezien de capaciteiten van het medium in kwestie en de nieuwe rol van andere sociale media, lijkt er een nieuwe invulling gezocht te moeten worden voor het gedrukte woord. De huidige rol is immers niet opgewassen tegen een vertwetterende maatschappij. Voorts neemt de tijdsdruk op redacties zulke proporties aan dat er geen ruimte meer is om meer dan een feitelijke weergave te brengen. Gedrukte media worden uiteindelijk tot de loopjongen der feiten gedegradeerd. Blijft de vraag of daar een remedie voor kan gevonden worden.

Laten we hier de kunst van het observeren naar voren schuiven, het getuigen zijn te midden van de mensen. Misschien is dit is een capaciteit die de gedrukte journalistiek kan herontdekken in een wereld die gekenmerkt wordt door een overvloed aan

informatie. We leven in een van informatie vergeven wereld, waarin kennis en inlichtingen met een steeds toenemende snelheid worden rondgestuurd. Het lijkt voor de gedrukte journalistiek zoals deze tegenwoordig 'traditioneel' wordt opgevat een onmogelijke taak om een dergelijke wereld bij te benen.

Waarheen dient men dan te kijken? Voor een vernieuwde invalshoek zou men hier *Le Monde des Livres* van vrijdag 7 mei kunnen citeren. Deze bevatte een retrospectieve analyse over de laatste generatie *écrivains-reporters*. Hier ontdekt men een verzuimde taak, die van 'de journalist als schrijver'. Dit houdt in dat de journalist een bredere kijk biedt op de dagelijkse problematieken, en hierbij ook een literaire dimensie kan incorporeren in zijn werk. Een dergelijke kijk lijkt een antwoord te kunnen formuleren op het voorgestelde probleem. Het werk van Joseph Kessel (1898-1979) kan hierbij als bron van inspiratie dienen. Deze Franse journalist, die symbool stond voor een generatie, kwam even terug in de belangstelling wegens een heruitgave van zijn journalistieke oeuvre. *'De grote getuige'*, zo omschreef Jeannelle van *Le Monde* hem. De nieuwswaarde lag bij Kessel dan ook niet altijd in de dagelijkse feiten, maar werd veel breder opgevat. Kan zo'n werkwijze tot vernieuwing leiden?

Verfremdung!

In 1968 realiseerde de Britse journalist James Mossman – die zich enkele jaren daarna tragisch genoeg het leven zou benemen – een lichtelijk bevreemdende documentaire getiteld *'Democracy on Trial'*. In deze film kan men een visueel equivalent vinden van een type journalistiek dat door de laatste jaren heen langzaam verdween. Mossman schetst hier een beeld van de ongemakkelijke, verwarde middenklasse uit het Amerika van de jaren '60. Zelf komt hij echter nooit aan het woord. Via een passieve manier van filmen laat hij de camera een getuigenis schetsen van een snel veranderend tijdperk. De evolutie die het visuele medium echter sindsdien heeft doorgemaakt, lijkt een dergelijke journalistiek van een podium beroofd te hebben.

Echter, de evolutie die men in het gedrukte de laatste decennia heeft ondergaan, zorgt ervoor dat net dit type journalistiek een uitgelezen streefdoel voor het geschrevene lijkt.

Hier kunnen we constateren dat een dergelijke ontwikkeling neigt naar een intuïtieve progressie. Het is net de blanco pagina die de ruimte laat voor een doordachter behandelen van de zaken. De volledige rust die een stille pagina biedt om een argument op te bouwen, is er één die momenteel onder druk staat in de andere kanalen van onze informatie-ruimte. Zo ziet men bijvoorbeeld de druk naar het vluchtige, het strak gereduceerde toeslaan in zowat elk aspect van de nieuwe virtuele wereld.

Et quand l'information fait son cinéma?

Een voor de hand liggend bezwaar is natuurlijk een die de journalistieke 'objectiviteit' vooropstelt. De nog gemakkelijker replek kan dan de onmogelijkheid van objectiviteit terugkaatsen. Het blijft echter een pijnpunt dat de – vermeende – objectiviteit in berichtgeving in een dergelijke ethos wel degelijk onder druk zal komen te staan. Het wordt dan ook nodig om de

noodzakelijkheid van de 'objectiviteit', zoals deze momenteel geformuleerd staat, in vraag te stellen. Enige intellectuele inspanning zou de lezer niet vreemd mogen zijn. Een voorgekauwde informatiestroom kan trouwens ook op steeds minder begrip rekenen in een wereld waarin expertise vaak als verdacht wordt afgedaan.

Een ander bezwaar lijkt de 'hautaine' aard van de naar voor geschoven methode. Is dit een meer elitaire manier van werken? Ja, moet hier op geantwoord worden. Toch biedt net deze (d)evolutie van het medium een zekere meerwaarde. Deze manier van denken, laat echter wel een opening voor de 'nieuwsaarde' van de redactie. Dat dit een verlaagde 'druk' op de redactie als voorwaarde heeft, speelt niet direct in op de conventionele denkwijze rond het thema. Wie vooruit wenst te gaan, mag echter ook eens in de achteruitkijkspiegel kijken. Als men werkelijk de voorwaarden voor kwaliteitsvolle journalistiek via het geschreven woord wilt behouden, lijkt deze voorwaarde verbonden te zijn aan het inbouwen van een rustmoment. Gezien de impact die we momenteel ondervinden van de hyperinformatie-samenleving, lijkt zo een moment momenteel ook geen overbodige luxe.

Deprimerend darwinisme

de koelkast, de gazelle en auto-intoxicatie.

DOOR TOMAS

Biologisch bent u nog steeds enkel een jager met 2 benen die in de blakende zon ging langeafstandslopen tegen een gazelle. Uren liep deze eerste mens door de savanne achter de gazelle, die doorliep totdat haar pezen op springen stonden en haar spieren een hogere concentratie aan melkzuur bevatten als uw moeder haar poes. Hier doodde de eerste mens dit beest en bracht het lichaam terug naar zijn stam om samen te genieten van het vullen van hun huls met organisch materiaal. Op die eene dag dat de mens leefde, heeft die enkel de laatste 5 minuten doorgebracht op een vaste stek met land, de laatste 2 seconden masturberend achter zijn computer.

Geen nood meer voor een worsteling om eten te vinden, dankzij het comfort van de verlichting. Lang leve de vooruitgang! We hebben allemaal zoveel vrije tijd, we zijn absoluut vrij om te kiezen wat we doen. Maar toch doet iedereen hetzelfde. Zoals onze volgende vrienden;

De knetterstonede dronkaard kruipt uit zijn zetel en waagt zwaar ademend zijn tocht richting de koelkast, om die het droge stuk pizza te ontfutselen. Op zijn tocht ontwijkt hij misplaatste schoenen, kleren, peuken en bierflesjes. Waarna hij met de grijns van een geslagen roofdier terug neerploft in zijn comfortabel nest, en zich voor eventjes succesvol waant. Hij verlaagt zijn mentale capaciteiten zodat de omgang met de eenvoudige werkelijkheid een gevecht wordt. De auto-intoxicatie is het pad naar de lyriek voor sommigen.

De werkende mens verwend zijn innerlijk roofdier door zich

mentaal af te beulen op de bureau's of werkvloeren en valt verlost in zijn zetel. Hierna zet hij zijn electronica aan en geniet van de bijzonder heldhaftige verhalen gespeeld door mooie mensen. Hij voelt zich ondertussen zo'n loser dat hij niet meer durft om te dromen. De mens gaat de volgende dag terug naar zijn werk en wordt meer verslaafd aan de daden van zijn surrogaat-helden. Doel bereikt. De worsteling en het lyrische zijn niet meer causaal verbonden.

De specialist leeft verstopt in een complexe taalwereld, die hij teelt door mentale incest richting kennis. leeft in zijn mentale realiteit die uiteindelijk compleet verward geraakt door de dissonanties tussen zijn realiteit en 'waarheden'. Absolute waarheden veroorzaken problemen. Zie 2e eeuw. De specialist gelooft het hardste in lyriek en waant zichzelf een echte held. Hij is misschien al verloren voor hij begonnen was.

Het enige wat verschilt tussen deze typetje en ons kranige kerel van het begin der mensentijden is de taal. Die is heel de tijd verschoven ter bekrachtiging van de doelen van het macro-organisme. Omdat talen die niet zorgen voor een voortplanting en vooruitgangsstreven bij zijn gebruikers, niet blijven bestaan en er gewoon uit geselecteerd worden. Er is ondertussen keuze genoeg aan gazelles, maar geen enkele heeft nog smaak. Heeft Nietzsche ons verlost van de slavenmoraal? Absoluut niet. Slaven zijn we nog steeds. Overmensen te bespeuren? Geen idee. Mijn tip? Fuck taal. En onthou ieder momment dat ooit dat lichaam van u in stukken valt.

Amor fati!

Ik ga mij te pletter zuipen!

La Red de Guardianes de Semillas

Een alternatief

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Nariño, Zuid-Colombia. Twee jaar geleden volgden enkele Colombianen in buurland Ecuador verschillende opleidingen georganiseerd door “la Red de Guardianes de Semillas” (oftewel: het Netwerk van Bewakers van Plantenzaden). Zij willen op hun beurt dit werk verder zetten in Colombia. Anno 2009 begint het netwerk zich te vormen rond het bewaren van endemische zaden, en niet alleen het bewaren ervan, maar ook de kennis eraan verwant levendig te houden. Uiteraard gaat het hier om een zeer zuivere biologische landbouw, waar onze 'biologische' landbouw nauwelijks aan kan tippen. Dit is een heus karwei, met veel potentieel. Zulke beschermingsnetwerken, die overigens geen NGO zijn, bestaan elders langer en kennen enige aanhang in Australië, de VS, Brazilië. In België bestaat de organisatie “VELT” die gelijkaardig werk verricht. In Ecuador bestaat deze organisatie sinds 2002.

Voedselsoevereiniteit

Eerst en vooral wil “La Red” de immens grote diversiteit aan plantenzaden die met de tijd verloren is gegaan proberen te herstellen en te bewaren wat er nog van overblijft. “Gedurende verschillende momenten in de geschiedenis werd er aan diversiteit verloren, eerst onder de kolonie, nadien door de onafhankelijkheid en tot slot is er onder de zogenaamde 'groene' revolutie van de jaren '60 en '70 heel wat kennis verloren gegaan,” aldus Miguel Torske, lid van het Ecuadoraanse netwerk. Met 'groene' revolutie bedoelt men in Latijns-Amerika voornamelijk het begin van het gebruik van chemicaliën, gebracht door multinationals. “La Red” vervult deze eerste taak, het bewaren van endemische zaden, door deze onder de verschillende leden te verspreiden. “Hoe meer mensen deze zaden hebben, des te beter, des te minder kwetsbaar onze organisatie is,” vertelde Alba. Een ander belangrijk aspect waar “La Red” mee bezig is, is het streven naar het terugvinden van een evenwicht tussen mens en natuur. De laatste taak van “La Red” is het bewaren van de ancestrale kennis die deze zaden

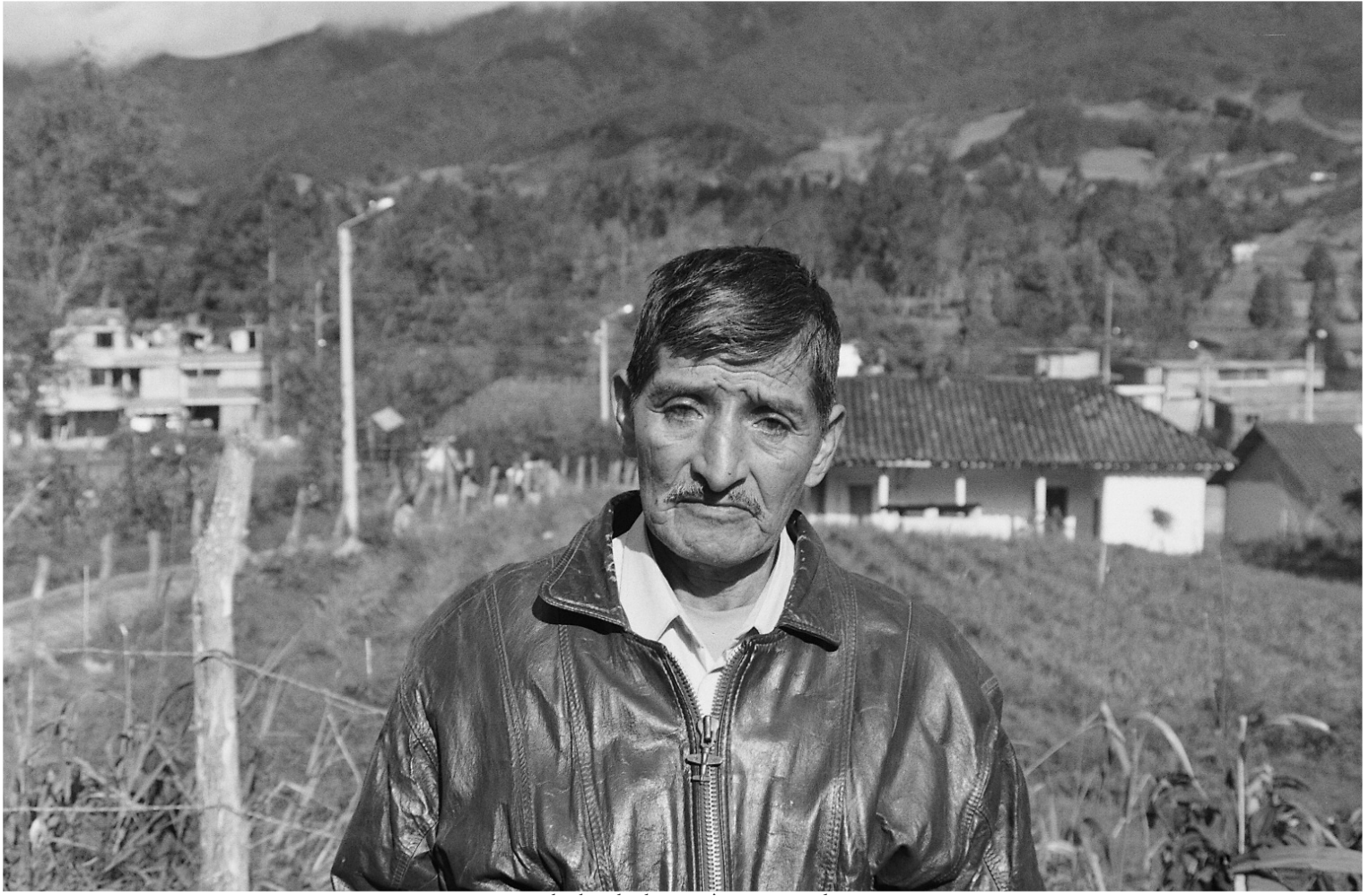
met zich meebrengen. Hoe moet men de groenten en vruchten bereiden? Verschillende maïssoorten worden voor verschillende gerechten gebruikt. Wat is de (al dan niet indiaanse) symboliek van een bepaalde plant? Vanzelfsprekend heeft men oog voor het specifieke zaai- en oogstproces van elke plant. De structuur van de Ecuadoraanse organisatie is behoorlijk eenvoudig. Regionaal bestaan er verdeelcentra, die zaden uit een bepaalde streek verzamelen en herverdelen onder de boeren. Hierboven bestaan de coördinerende centra die het werk tussen de verdeelcentra verzorgen. In het nieuwe netwerk dat zich in Colombia aan het vormen is, gaat men deze structuur wellicht overnemen, misschien met enkele veranderingen.

Van 14 tot 16 augustus 2009 was er een bijeenkomst van alle leden van de provincie Nariño in El Encano, een dorp bij een gigantisch meer, la Cocha (letterlijk vertaald: het meer). Deze conferentie werd georganiseerd door Alba en Luis Javier, een antropoloog, bijgestaan door de lokale indiaanse gemeenschap van Taita Camilo. Uit heel de provincie kwamen de leden, of toekomstige leden, hun verhaal vertellen. Nariño is een provincie met een grote verscheidenheid aan klimaten en vegetatiezones. Van tropische over subtropische naar droge klimaten, deze verschillende omgevingen liggen allemaal op een steenworp van elkaar. De mensen die dit treffen bijwoonden hadden de meest diverse achtergrond, er waren stedelingen bij die naar het platteland waren gegaan, er waren boeren die heel hun leven op het land hadden gewerkt, er waren indianen.

De afzonderlijke leden, die ook in tal van andere organisaties actief zijn, hadden elk hun eigen reden om overgestapt te zijn op wat wij “biologische” landbouw zouden noemen (het verschil is echter niet te verwaarlozen, gezien de boeren van “La Red” zo weinig mogelijk chemicaliën gebruiken, terwijl bij biologische landbouw planten eveneens bespoten worden, met “minder schadelijke stoffen”). Een van hen vertelde dat hij erg ziek was geweest door het veelvuldig

gebruik van chemicaliën. Een andere man zei dat men in zijn dorp erg opkeek naar een man die 124 was geworden, die eveneens aan een zeer zuivere vorm van landbouw deed en at wat zijn voorvaders hadden gegeten. Deze verhalen vormen op het Colombiaanse platteland, zoals elders in Latijns-Amerika, slechts een verwaarloosbare minderheid. De meesten zijn happig om aardappelen ter grote van bloemkolen te oogsten. Maar de boeren van “La Red” diversifiëren hun teelten, dit maakt hen minder afhankelijk van een bepaald gewas en geeft hen meer voedselzekerheid en een grotere buigbaarheid in tijden van droogte of overvloedige regenval. De zaden die zij gebruiken zijn niet bespoten en van hoge kwaliteit. Deze vorm van het bewerken van de grond biedt veel meer garanties dan een moderne Westerse landbouw, grosso modo met chemicaliën en monoculturen. Bovendien brengt men zo gezonder voedsel in omloop. Men brengt als het ware voedselsoevereiniteit teweeg, mensen zijn onafhankelijk in het kiezen van hun voedsel.

Afgezien van het element gezondheid, biedt deze vorm van produceren meer garanties dan de klassieke productie voor de markt. Europa zit langere tijd in dit soort van productiesysteem en hier kan men wel van een – beperkt? – succes spreken als men het over het produceren voor de markt heeft. De chronische armoede in veel streken van Latijns-Amerika, maar ook Azië en Afrika komt door het feit dat boeren voor de (lokale) markt proberen te produceren, maar hier alles behalve voldoende geld uit kunnen halen om voedsel, en zaden, te kopen. Door het diversifiëren van teelten bezitten deze boeren een grotere bestaanszekerheid – en hebben zij te eten. Een boer kan enkele fruitbomen hebben, aardappelen, maïs, enkele groenten. In vele tropische en subtropische gebieden oogst men voor sommige gewassen tot 3 keer per jaar. Belangrijker is echter dat dit mechanisme chronische honger tegen kan gaan. Men hoeft zich geen zorgen meer maken over wat de opbrengst zal zijn in geldwaarde.

In plaats van een dieet dat enkel aardappelen inhoud – wat uiteraard op langere termijn nefaste gevolgen heeft – kan een gezin nu een gevarieerd smakenpalet beheren. Elk overschot kan op de lokale markt verkocht worden. Overschotten zullen er vaak zijn, slechts in gebieden waar grondbezit erg versplinterd is of weinig opbrengt, zal dit wellicht moeilijker zijn. In vruchtbare gebieden kan een familie met slechts een paar hectaren gemakkelijk het hele jaar rondkomen, en velen bezitten meer dan dat. Dit verhaal is niet alleen toepasbaar op landbouwers maar ook op andere groepen die van de natuur leven: vissers verkopen hun beste vis tegen een peulenschil en kopen nadien tonijn in blik. Ironisch, niet?

Het agro-socialisme

Om het werk van deze organisaties te begrijpen moet men terug keren naar de oorsprong van de zaden die zij beschermen. Op verschillende plekken op deze planeet werden, bijna gelijktijdig, tal van soorten gedomesticeerd. “Oervarianten” probeerde men meer te laten produceren, dit volgens verschillende methoden – denk maar aan “mannelijke” en “vrouwelijke” landbouw. Dit gebeurde met de aardappel in Peru, waar men

gek als “luchtaardappel”. Amarant werd op drie verschillende plekken getemd: Mexico, Ecuador en Peru. Maïs werd aanvankelijk in Mexico geteeld, de meeste “harde varianten” komen uit Mexico, zoals pop-corn, maar uit deze gedomesticeerde varianten werden in de Vochtige Andes (Colombia, Ecuador en delen van Peru) zachtere maïssoorten gevormd. Destijds deed men ook in zeer verschillende vormen aan landbouw. In bepaalde subtropische gebieden en op bepaalde hoogvlaktes, bouwde men “camellones”, men verhoogde stukken grond met grachten er tussen. Zo kon men tevens aan visvangst doen en garnalen kweken. Op de verhoogde vlakken kon men verschillende gewassen verbouwen. Bovendien hield het water de warmte van de dag vast om zo de gewassen tegen vorst te beschermen. Algen en slijk werden uit de grachten als mest gebruikt. Dit is slechts een voorbeeld van een nu verloren gegane productiemethode. Een ander voorbeeld is de verloren gegane terrasbouw van de Inca's en hun voorgangers (of bepaalde streken in het huidige China), zo kon men steile hellingen bewerken zonder de grond te eroderen.

Dit waren zeer opbrengstrijke productiemethoden, maar belangrijker, deze bleven permanent produceren. Iets waar men de dag van vandaag chemicaliën voor “moet” gebruiken. Men moet rekening houden met

het feit dat een lap grond na 6 jaar gebruik van chemicaliën niets meer oplevert en men sterkere producten en kunstmest moet gebruiken – met grote winstmarges voor multinationals. Als deze niet sterk genoeg meer zijn, moet men genetisch materiaal gaan manipuleren, om te vermijden dat plagen de monoculturen van bananen, rietsuiker, koffie, cacao of rijst zouden vernielen. Ook aan de kleine boer kunnen genetisch gemanipuleerde zaden verkocht worden, met alle gevolgen voor het milieu en op sociaal vlak, men creëert een grotere afhankelijkheid aan de multinationals doordat men én het juiste gemanipuleerde zaad én de juiste chemicaliën moet kopen. Dit gegeven is erg absurd gezien men duizenden jaren aan landbouw deed zonder ook maar een druppel kunstmest, insecticide of fungicide te gebruiken, en dat de grond hier de gevolgen van ondervond zo hard als dit nu gebeurt. De gevolgen van deze praktijken zijn nu in de zogenaamde Derde Wereld goed zichtbaar: monoculturen, zware erosie en vreselijke soorten kankers onder de boerenbevolking. Deze mechanismen, die als een vicieuze cirkel functioneren, zijn niet alleen nefast voor de bewoners, maar ook voor de consument, U. U weet niet meer wat u op uw bord krijgt, de vraag rijst: is het gezonder om géén fruit te eten dan gemanipuleerde bananen? De afstand tussen mens en natuur is groter dan ooit.

Hoewel men deze Westerse landbouwmethode heeft overgenomen lijkt in de meest vruchtbare gebieden van de aarde de armoede soms het schrijnendst. Grote delen van Afrika, Azië en Latijns-Amerika kennen een overvloed aan vruchtbare aarde en water en toch bestaat er chronische armoede. Deze armoede is systemisch. Het economische systeem waarin wij leven heeft er voor gezorgd dat er verschillende ongelijkheidsrelaties bestaan. Om voedsel betaalbaar te houden voor de ene groep moeten er nu eenmaal andere groepen onderbetaald worden. Het falen van het produceren voor de markt in het Zuiden illustreert dit goed. Door historische ontwikkelingen zijn grote groepen gedwongen geweest om van hun oude landbouwmethode af te stappen en Westerse elementen in hun economische structuren of landbouwmethode op te nemen. Het binnendringen van het westerse systeem in verschillende regio's heeft tal van effecten gehad, ook wat betreft voedsel. Dit maakte bijvoorbeeld dat men overstapte op eetgewoonten die verschilden van wat men voordien at. Indianen kopen nu witte Amerikaanse rijst en kip in de winkel in plaats van hun traditionele en veel voedzamere amaranten en quinoa-gerechten. Noch liberale noch socialistische theorieën geven afdoende antwoord op wat er moet gebeuren met deze groepen landbouwers en marginalen, want zij leven aan de rand van de maatschappij. De eerste groep theoretici lijkt stilaan af te stappen van het idee dat economische groei een bijna natuurlijk proces is en dat men dit zijn gang moet laten gaan. Deze gedachte is in zekere zin waar, de reële lonen, als uiting van groei, zijn in veel delen van de wereld gestegen, maar tegen welke prijs en wanneer zal "ontwikkeling" de Derde Wereld bereiken? Socialistische theorieën lijken enigszins geraakt te zijn door sociale ongelijkheid. Door tijdelijke maatregelen wisten verschillende vormen en soorten van socialisme enkele mechanismen in te stellen, die voor bepaalde groepen het leven een klein beetje draaglijker maakten – wederom, tegen welke prijs? Kortom, het alternatief dat geschetst werd, kan voor grote groepen van de boerenbevolking in Latijns-Amerika, en bij uitbreiding de Derde Wereld, een soeverein, gezond en ecologisch alternatief bieden. Bovendien heeft dit model het grote voordeel dat men met de basis werkt en dat dit werk niet gedaan

"Dit werk gaat veel verder dan Kyoto, Kopenhagen of hippe hernieuwbare energie ..."

wordt door de blanke, al dan niet zichtbare, helpende hand. Dit werk gaat veel verder dan Kyoto, Kopenhagen of hippe hernieuwbare energie.

Het werk van "La Red" is dus tegelijkertijd een sociaal project. Zoals eerder vermeld werd, kan een boer een grotere bestaanszekerheid opbouwen en kan deze een beduidend uitgebreider dieet nuttigen. Dat is een enorm potentieel. Dit is een proces dat duidelijk in gang is gezet en meer en meer boeren hierbij zal betrekken. Dit is de kern van de hele zaak: een ogenschijnlijk onschuldig en eenvoudig instrument in handen van velen geven kan een permanent antwoord geven op de chronische armoede van grote groepen landbouwers op verschillende werelddelen. Als dit honger op het platteland kan verlichten, is dit een project dat ieder gezond mens moet steunen. Een alternatief zoals ontwikkelingshulp blijft nog steeds als een glas water op een bosbrand. Het "openen" van de markten, anderzijds, zorgt voor vooruitgang voor minderheden, zowel in het Zuiden als hier. Dit blijft bovendien een wilde economische ontwikkeling die geen rekening houdt met de omgeving waar de mens in woont – en de erg moeizame ontworteling van

verschillende niet-Europese culturen uit hun bestaan. De tijd van de massa's mag dan wel in Europa verleden tijd zijn, elders is dat niet zo. Daar waar er massa's zijn, leven linkse theorieën, die hun problemen kunnen verlichten maar géén afdoende antwoord op lange termijn geven.

Er blijven enkele belangrijke vragen open: Wat zijn de gevolgen voor anderen hiervan? Met andere woorden: hoeveel zal de productie dalen en zal deze de (groeierende) steden, in het Zuiden en in het Westen, nog kunnen voeden? Zo'n vaart zal het wellicht niet lopen, gezien de meeste consumptiegoederen uit het Zuiden toch van multinationals en grote bedrijven komen. De gevolgen voor de lokale markt op middellange termijn lijken sterker. Als men op een alternatieve manier gaat telen, betekend dit in eerste instantie dat men voor het eigen gezin produceert. Overschotten kunnen op de biologische markten gebracht worden, die nog steeds betrekkelijk schaars zijn, maar potentieel hebben. Maar naast deze problematiek, hebben de verschillende netwerken veel wind tegen van multinationals die zaden en genetisch materiaal willen patenteren. Dit is echter een heel ander verhaal en zal wellicht een andere keer aan bod komen in de Moeial.

Dimitri Verhulst

Interview

DOOR PIET VAN DE VELDE

Aan de hoofdingang stond gelukkig een kankerpatiënt, die hebben meestal sigaretten bij de hand.

Matige indie-groepjes komen uit hoofdzakelijk uit Gent, visboeren uit Oostende en grote schrijvers uit Aalst. Na het tijdperk van Boon en Van Hoorick is er een nieuwe ster aan het firmament verschenen, genaamd Dimitri Verhulst. Wat er in het drinkwater van het Manchester aan de Dender zit, weet ik niet, maar de best passende kleur bij de tristesse van deze stad zal altijd grijs blijven. Dus gok ik op cement. Wie onbekend is met Aalst – laten we positief blijven en van deze veronderstelling uitgaan – moet echter niet de indruk hebben dat deze stad slechts tijdens carnaval zich ten prooi laat vallen aan de zonden van de marginaliteit. Neen, er is een jaar lang de tijd om de geuzennaam ‘margin-aalst’ te verdienen en dat doet deze stad gaarne.

Het vormde ook het decor van een aantal van zijn boeken, waaronder het verfilmde “De Helaasheid der Dingen”. In dit boek werden die tristesse en dat grauwe decor enkel overtroffen door de beschreven problematische jeugd. De lofredede van de AKO-literatuurprijs beschreef het boek met de volgende grote woorden: “De Helaasheid der Dingen is meer dan de beschrijving van een armoedige en toch liefdevolle dronkemansjeugd. De roman gaat ook over het falen van vaders en over de kwetsende zelfgenoegzaamheid van degelijke burgers. De vader van de verteller wordt steeds tragischer in zijn aandoenlijke en vergeefse pogingen om van de drank af te komen. Zijn streven om een normale vader te zijn, wordt hem fataal.” Voor hetzelfde boek ontving Verhulst ook nog de Gouden Uil Publicatieprijs, Humo’s Gouden Bladwijzer en de Inkttaap. Laat je echter niet vangen aan de losgebrosen hype van Verhulst. Het was een moeizame weg naar erkenning. “In het jaar vóór ‘De Helaasheid der Dingen’ had ik een miezerige twintig euro op mijn bankrekening staan. Ik gok dat ‘de Helaasheid’ nu meer dan 100.000 exemplaren heeft verkocht en, moest ik beter opgelet hebben bij wiskunde, dan zou ik je kunnen zeggen wat dat tot de hoeveelste is in vergelijking met de boeken, die ik er voor heb geschreven. Uiteindelijk sukkel je zo een top tien binnen en lig je tussen selderij in de boekenlijst van Carrefour. Eenmaal dat punt bereikt, onderhoudt dat zichzelf.” België zou België niet zijn moest er niemand zijn om je dan op het ‘feit’ te wijzen dat je jezelf gaat vestigen in het commerciële circuit, ver weg van waar kunst op de aarde neerdaalt. “Er zijn nu wel vaak collega’s, die nu ook 20 euro hebben staan op hun bankrekening, en sommige durven wel eens aankloppen voor wat hulp. De andere zeggen dat kunst enkel in armoede kan ontstaan. Een cliché, maar het is nog altijd een houvast of excuus – het is maar hoe je het bekijkt – in de wereld van de Vlaamse schrijver. Een goed voorbeeld daarvan is ‘Godverdomse dagen op een godverdomse bol’. Toen ik eraan begonnen was, had ik geen flauw benul dat het boek samen met de ‘Humo’ verkocht zou worden. Ik denk zelfs dat ik het dan moeilijker of niet had kunnen schrijven, want ik kon de reacties al voorspellen.”

Geld is altijd een zeer gevoelig onderwerp geweest bij schrijvers, zie ook hoe Jeroen Brouwers zijn aalmoes weigerde van 16.000 euro om de wantoestanden in het literaire wereldje aan te klagen binnen het Nederlands taalgebied. “Aan de ene kant vind ik dat een terechte opmerking. Het is een eremedaille met een fikse geldsom, maar die geldsom zorgt er niet voor dat de schrijver veilig is voor elk gevaar, of dat het geldbedrag een basis vormt voor een later pensioen. Aan de andere kant moet je ook begrijpen dat dit geld van de overheid komt en dat die ook wel bezig is met haar schrijvers. Ze zorgt ervoor dat de schrijvers die minder faam hebben ook wel een minimum krijgen. Over mezelf gesproken kan ik zeggen dat het dankzij het bizarre sociaal paternalisme van de overheid is dat ik een dak boven mijn heb gehad in moeilijkere tijden.” De reflex om bij het horen van dergelijke woorden ineens aan Boon te denken is misschien een beetje te veel van het goede. “Een vergelijking die ik stilaan beu gehoord ben. Ja, Boon was een grootmeester, maar ik wissel graag van schrijfstijl en wil mezelf niet ontpoppen tot een nieuwe Boon. Elk boek moet anders zijn. Niet één bepaalde invloed kan ook de bovenhand nemen tijdens het schrijven.” Dan zit er weinig anders op dan schrijven over zijn grote passie: fietsen. “Ja, de monoloog over Frank Vandenbroucke is geboren uit de tragiek van zijn bestaan. Moest het een tennisser of voetballer zijn geweest, dan zou ik het ook hebben gedaan, maar ontken nu niet de Griekse tragedie die in VDB verstopt zit.” Ik wijs hem erop dat hij het al eens gehad heeft over voetballers in de toekomst, maar dat zijn ook voetballers. Hij gaf me gelijk. Ik bedankte hem en toen was het gedaan.

Cafétip van de maand: *A l'Image de Nostre Dame Estaminet*

DOOR JEROEN DERKINDEREN

A l'Image de Nostre Dame Estaminet
Geschenkgang 3 – bij de Grasmarkt, 1000 Brussel.

De potige man sloeg met een droge slag op de kin van zijn tegenstander. Wat 'n stoot! De ietwat zatte man vloog achteruit en zijn tanden klapten tegen elkaar. De omstanders lachten en gingen weer naar binnen. De verliezer lag in de modder en spuwde zijn tand uit. Deze scène had zich zeer goed in de oude tijden van dit verscholen cafeetje kunnen afspelen, als u eens voor gezellig, typisch Brussels en bijna historisch gaat: de aanrader van deze Moeial. Het café zou dateren van 1886, maar delen van het huis zouden teruggaan tot 1695 of vroeger, het Mariabeeld waarnaar het genoemd is dateert uit 1700 (brusselnieuws.be).

Het is misschien minder bekend dan de chiquere taverne in het steegje er naast, maar deze bruine kroeg heeft nog pit. De toiletten zijn buiten, met een tafeltje er recht tegenover – zelfs in de wintermaanden. Binnen zijn er twee kleine vertrekken, waarvan de muren versierd zijn met oude, bijna breugeliaanse schilderijen. Enkele oude foto's, bier-reclames en houtsnijwerk vervulden de kroeg. Er staat ook een oude stoof, enkele volksspelen en nog wat voorwerpen die aan vervlogen tijden doen denken. Het plafond en de pilaren zijn van hout, wat de omgeving des te meer karakter geeft. De tafeltjes staan een beetje waggel en plakken, de stoelen zijn gammel. De sfeer is ongeëvenaard.

De kaart is zoals het hoort, met goede trappisten, aan normale prijzen. Nog eens ongezien bijpraten, gewoon met maten op café, met familie een vergeten plek ontdekken, dat kan. Tot slot: vriendelijk aan de toog, een topcafé!

**Te veel spelfouten? Saaie artikels? We
beschaamden uw academische trots?
Kwaliteitsvol is anders?
Kortom, u denkt dat u het beter kan!
Bewijs het ons, en kom eens langs of
stuur wat op.**

Colofon

Maandelijks studententijdschrift van de
Vrije Universiteit Brussel

Adres: Triomflaan 35, 1160 Brussel

Mail: moeial@vub.ac.be

Web: <http://moeialred.wordpress.com>
+ facebook, twitter, scribd.com

Hoofdredacteur: Piet Van de Velde

Adjunct-redacteur: Nathaniël Bovin

Secretaris: Kenneth Pontzeele

Redactieleden: Jeroen Derkinderen, Silke De
Nies, Annelien Rijmen, Pieter Boeykens,
Ruben Claesen, Olivier Dieleman, Stéphanie
Romans, Elke Willems

Redactiemedewerkers: Joachim Bovin, Pieter
Jan Van Pevenage, David Knapien, Irasema
Villarreal, Erwin Lopez, Mathieu Slechten & U

Ereleden: M. Magits, Jean-Paul Sartre, Jim
Van Leemput, Jan Theuninck

Eindredactie: Nathaniël Bovin, Stéphanie
Romans, Kenneth Pontzeele, Ruben Claesen,
Jeroen Derkinderen

- Jaarabonnement: 30 euro
- Rekening: 001-3413182-22
- Vermelding: "DE MOEIAL"
- Stuur uw adresgegevens naar:
moeial@vub.ac.be

Oplage: 750 exemplaren

Formaat: 236 mm x 306 mm

DOOR PIETER JAN VAN PEVENAGE

POËZIE: Brussel!

*Brussel, raar land
Soms raak ik verward
Wanneer je je chiquer voordoet dan je bent
Je je gedraagt
Als een hautaine Louiza
Kortzichtig als je bent
Je je tot Versace wendt*

*Brussel, mijn stad
Jij bent van mij
Geestdriftig als een Marolien
leven openbaart zich
Als een antieke curiositeit
trapgevel van Breughel
Die naar hogere sferen leidt*

*Brussel, vreemd land
rijen herenhuizen
niet langer heren, leegstand en luizen
afbladderende façade
Een huisjesmelker
Die zijn gelukszoekers verstopt
In een fort aan de kade*

*Brussel, mijn hart
Geef ik aan jou
Want daar bruist het nog steeds na
zonovergoten markt
Gehuld in barokke overvloed
koppels in het park
torens vol overmoed*

De Moeial zoekt schrijvers, fotografen & redactiemedewerkers.

Iets voor jou?

Redactievergadering, elke woensdag om 20 uur: Triomflaan 35.

De redactie is niet verantwoordelijk voor persoonlijke meningen & fouten tegen de Nederlandsche taal.

Een prettige vakantie
& tot de volgende keer
maar weer!

